

Soluční splnění závazku uložením plnění do soudní úschovy se zvláštním zaměřením na případ, kdy věřitel odmítne poskytnout kvitanci

V tomto článku se budeme věnovat případům, kdy je dlužník nucen z důvodů na straně věřitele vyhledat alternativní způsob, jak svůj závazek vůči věřiteli splnit.

Možným způsobem je též složení předmětu plnění (je-li to možné) do úschovy soudu. Ust. § 1953 zákona č. [89/2012 Sb.](#), občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „obč. zák.“ či „občanský zákoník“) demonstrativně upravuje výčet důvodů soudní úschovy, do níž může[1] dlužník složit předmět plnění. Níže analyzujeme hmotněprávní i procesní aspekty soluční soudní úschovy, a to s důrazem na specifický (zákonem výslovně nepředvídaný) důvod, totiž na případ, kdy věřitel odmítne dlužníkovi při poskytnutí plnění vydat kvitanci.

Pár poznámek ke kvitanci

Občanský zákoník upravuje kvitanci v ust. § 1949 a násl. obč. zák. Její funkcí je představovat potvrzení o splnění dluhu, které je věřitel povinen vydat dlužníkovi při splnění jeho dluhu tehdy, požádá-li o to dlužník (§ 1949 odst. 1 obč. zák.). Kvitance je tedy dokladem o tom, že dlužník svůj dluh splnil, přičemž zároveň slouží i jako důkaz pro dlužníka, že jeho konkrétní závazek vůči dlužníkovi zanikl (pozn.: byť se v případě kvitance jedná o soukromou listinu, je dle § 565 odst. 1 obč. zák. ve vztahu k věřiteli, který kvitanci podepsal, považována za pravdivou a správnou, avšak věřitel ji může rozporovat, přičemž nese důkazní břemeno[2]).[3] Kvitance, ač její formu občanský zákoník výslovně neupravuje, bude nejčastěji vydávána jako písemná – písemná forma kvitance bude v zásadě nezbytná, jelikož její důkazní váha v případě sporu bude nesrovnatelně vyšší, než toliko ústní prohlášení věřitele. Judikatura Nejvyššího soudu i odborná literatura v některých případech dokonce automaticky staví na roveň pojmy kvitance a *písemné* potvrzení o splnění dluhu.[4]

V případě, že věřitel dlužníkovi kvitanci nevydá, ačkoliv byl dlužníkem požádán (za předpokladu, že dlužník sám nabízí věřiteli řádné splnění svého závazku), je dlužník oprávněn odepřít poskytnutí svého plnění (§ 1949 odst. 2 obč. zák.). Za splnění uvedených předpokladů se **dlužník** odepřením svého plnění **nedostává do prodlení** – je to naopak věřitel, který neoprávněně odmítl kvitanci vydat, kdo se dostává do prodlení.[5] Stejně tak má však dlužník možnost v uvedeném případě postupovat cestou náhradního splnění dluhu ve smyslu § 1953 obč. zák., tj. plněním do soudní úschovy.

Náhradní splnění do soudní úschovy

Jak uvádí důvodová zpráva k ust. § 1953 obč. zák., mohou nastat různé situace, při nichž dlužník nemůže řádně splnit svůj (splatný) dluh vůči věřiteli, aniž by však příčiny tohoto stavu byly na dlužníkově straně. Je proto třeba, aby v takovém případě bylo dlužníkovi umožněno zprostit se svého dluhu náhradním způsobem. Touto pro dlužníka náhradní cestou je splnění závazku složením příslušného předmětu plnění (tzv. předmětu úschovy[6] – srov. § 290 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, dále též jen „ZŘS“) do úschovy soudu. Vzhledem k tomu, že v těchto případech je účelem takové (dobrovolné) úschovy **splnění závazku vůči třetí osobě, jedné se o tzv. soluční úschovu**. [7] Skutečnost, že složení předmětu plnění do úschovy soudu je solučním jednáním, znamená, že tímto jednáním dochází k zániku závazku (podle situace třeba pouze části závazkového vztahu[8]) dlužníka vůči věřiteli (k tomuto v podrobnostech níže).

Aby však mohl dlužník splnit svůj dluh složením předmětu plnění do soudní úschovy, je nezbytné, aby byl naplněn některý z hmotněprávních **důvodů**, uvedených v ust. § 1953 odst. 1 obč. zák. (též ve spojení s § 291 odst. 2 ZŘS). Mezi tyto (demonstrativní) důvody patří např. nejistota dlužníka (složitele) o tom, kdo je věřitelem (např. v případě smrti původního věřitele a prozatímní nejistoty o tom, kdo je jeho dědicem), nepřítomnost věřitele (např. jeho dlouhodobá nepřítomnost a neznalost místa, kde se zdržuje), bezdůvodné odmítnutí plnění ze strany věřitele či jiné důležité okolnosti na straně věřitele, bránící dlužníkovi ve splnění závazku. [9] Pro úplnost je nutno dodat, že existenci kteréhokoliv z těchto důvodů je třeba posuzovat k okamžiku, kdy je již dlužník oprávněn a připraven věřiteli plnit. Zaměříme-li se však na shora nadepsaný důvod, **tj. odmítnutí věřitele vydat dlužníku na jeho žádost kvitanci**, zjistíme, že doktrína není zajedno v tom, pod který z uvedených důvodů (a zdali vůbec) tuto situaci zařadit. První z přístupů uvádí, že se bude jednat (i vzhledem k nedostatku výslovné zákonné úpravy) o důvod, spadající pod sběrný pojem „jiných důležitých příčin na straně věřitele.“ [10] Jiná část odborné literatury naopak tvrdí, že jde o situaci podřaditelnou pod „bezdůvodné odmítání přijetí plnění“ ze strany věřitele. [11] Byť se jedná pouze o marginální rozdíl, kloníme se k druhé uvedené možnosti.

Procesní aspekty plnění do soudní úschovy

Řízení o úschovách představuje řízení *sui generis*, upravené z hlediska procesního v ust. § 289 až 302 ZŘS (a subsidiárně též příslušných ustanovení občanského soudního řádu, dále též jen „o.s.ř.“), které je řízením, jež nelze zcela zařadit ani mezi řízení sporná, ani mezi řízení nesporná (byť k posléze uvedenému typu má zřejmě blíže), a které navazuje na hmotněprávní úpravu ust. § 1953 obč. zák.

Řízení o (dobrovolné[12]) úschově je zahajováno pouze na **návrh** [13] (§ 291 odst. 1 ZŘS), k jehož podání je aktivně legitimován toliko složitel (dlužník) – srov. též § 292 ZŘS (a též viz níže). V souladu se zákonem musí být návrh učiněn písemně (srov. § 14 ZŘS *a contrario*), přičemž musí obsahovat nejen náležitosti návrhu na zahájení řízení (srov. § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 1 odst. 2 ZŘS), ale též prohlášení složitele, v němž bude náležitě konkretizováno, jaký předmět plnění navrhuje dlužník složit do soudní úschovy, o který závazek se jedná (pro určení toho, kdo v dané věci vystupuje jako věřitel a kdo jako dlužník), a zároveň který (které) z hmotněprávních předpokladů řízení o soluční úschově (tj. důvodů dle § 1953 odst. 1 obč. zák.) byl naplněn. Upřesnění tohoto předpokladu (důvodu) je nezbytné proto, aby mohl soud vyhodnotit, zdali v návrhu popsané skutečnosti naplňují podmínky soluční úschovy. V případě, že návrh některé náležitosti neobsahuje, postupuje soud cestou ust. § 43 o.s.ř.

V rámci řízení o úschově vydává soud **2 typy rozhodnutí ve věci samé**. Prvním z nich je usnesení o návrhu na přijetí daného předmětu do úschovy, druhým poté usnesení o (ne)vydání úschovy či o tzv.

definitivním osudu úschovy (o posléze zmíněném v podrobnostech viz níže).[14]

V případě rozhodování soudu o návrhu na přijetí předmětu úschovy vydá soud příslušné usnesení pouze na základě tvrzení a prohlášení, které dlužníkův návrh obsahuje (§ 291 odst. 2 ZŘS). Zákon **nepředpokládá**, že by mělo být ze strany soudu přezkoumáváno, zdali je složitel (dlužník, navrhovatel) skutečně povinen plnit a zdali je úschova skládána po právu.[15] Složitel sice musí v návrhu uvést konkrétní skutkové okolnosti, z nichž je dovozována existence jeho závazku, a též hmotněprávní důvody dle § 1953 odst. 1 obč. zák., které mu brání bez jeho viny splnit závazek věřiteli, avšak tyto skutečnosti nemá navrhovatel (dlužník) povinnost prokazovat.[16] Jinak řečeno, soud nepřezkoumává důvodnost navrhované úschovy ani věcnou legitimaci účastníků z hlediska pravdivosti tvrzení složitele, ale v této fázi pouze prověřuje, zdali jsou dle tvrzení a prohlášení složitele v návrhu splněny podmínky soluční úschovy a zda může z uváděných důvodů předmětný závazek vůbec dle hmotného práva zaniknout.[17] Z uvedeného tedy vyplývá, že soud ohledně návrhu na přijetí úschovy rozhoduje prakticky výhradně na základě prohlášení navrhovatele.[18] V tomto ohledu je nutno též připomenout, že v **této fázi řízení o úschově (tj. v případě rozhodování o přijetí úschovy) je jediným účastníkem řízení složitel (navrhovatel)**. Teprve až v případě, že je jeho návrhu vyhověno, tedy až když je vydáno vyhovující usnesení o přijetí předmětu plnění do úschovy, stává se účastníkem daného řízení i ten, pro něhož byl předmět úschovy složen, tj. věřitel (příjemce), a to poté, co dané usnesení nabude právní moci (§ 292 věta druhá ZŘS). V případě, že bude věřitel či jeho pobyt neznámý, bude účastníkem řízení od uvedeného okamžiku opatrovník ustanovený věřiteli (srov. § 1953 odst. 2 obč. zák.). Konečně, o vydání předmětu úschovy se může přihlásit i osoba odlišná od věřitele (příjemce) – srov. § 298 odst. 1 ZŘS. Tato osoba, která tzv. uplatňuje právo na vydání předmětu úschovy, se stává účastníkem řízení o úschově v okamžiku, kdy se soud o její existenci dozví, aniž by bylo třeba rozhodovat o přiřazení takové osoby do řízení.[19] Ve vztahu k nadepsanému případu, tj. bezdůvodného odmítnutí vystavení kvitance věřitelem, se však naposledy popsáný účastník v řízení o úschově zřejmě vystupovat nebude, jelikož takový případ dopadá zejména na situace, kdy je navrhováno složení úschovy ve prospěch neznámého věřitele.

Okamžikem nabytí právní moci usnesení o přijetí úschovy (byly-li splněny veškeré hmotněprávní podmínky) dochází ke vzniku hmotněprávních **solučních účinků úschovy** (srov. též shora). Uvedené má z hlediska zániku předmětného závazku stejné právní následky, jako převzetí plnění přímo věřitelem. Pravomocným usnesením soudu o přijetí úschovy pak nastávají soluční účinky – a za okamžik uspokojení nároku se považuje – dnem, kdy došlo ke složení předmětu úschovy u soudu, tj. *ex tunc*[20], a to bez ohledu na to, zdali již věřitel plnění převzal.[21] V případě, že řízení o úschově skončí jinak, než pravomocným rozhodnutím o přijetí úschovy (tj. odmítnutím návrhu na přijetí úschovy, zastavením řízení, zamítnutím návrhu), nelze mít závazek dlužníka (složitele) za splněný.[22] Stejně tak bude-li následně zjištěno, že nebyl naplněn některý hmotněprávní důvod pro náhradní plnění do soudní úschovy dle § 1953 odst. 1 obč. zák., bude dlužníkův závazek trvat nadále i přesto, že by bylo vydáno pravomocné usnesení o přijetí úschovy.[23] Usnesení o přijetí úschovy bude doručeno jak složiteli, tak po jeho právní moci též příjemci (věřiteli), popř. jeho opatrovníkovi.

Rozhodnutím (vyhovujícím) o přijetí úschovy ovšem není řízení o úschově ukončeno. Soud dále musí **rozhodnout, jakým způsobem bude s předmětem úschovy naloženo** (tzv. o osudu úschovy). V úvahu připadá několik možností – vydání úschovy zpět složiteli na jeho žádost (§ 298 odst. 3 ZŘS), vydání úschovy třetí osobě se souhlasem složitele i příjemce (§ 298 odst. 4 ZŘS), rozhodnutí o propadnutí úschovy státu (za podmínek § 301 ZŘS), anebo v praxi nejtypičtější případ, na který se podrobněji zaměříme, **tedy vydání předmětu úschovy příjemci/věřiteli**. [24] I v tomto případě bude soud rozhodovat ve formě usnesení (srov. § 25 odst. 1 ZŘS), a to vždy až po nabytí právní moci usnesení o přijetí úschovy. Pokud nebrání vydání úschovy věřiteli nutnost předchozího souhlasu jiné

osoby (např. třetí osoby, která uplatňuje právo k předmětu úschovy dle § 298 odst. 1 ZŘS – srov. shora), **postačí, pokud věřitel (příjemce) o vydání předmětu úschovy požádá.** Touto žádostí příjemce je písemné podání soudu, z něhož jasně vyplývá vůle příjemce (coby věřitele) převzít předmět úschovy. I zde platí, že při posouzení, komu má být úschova vydána, vychází soud z návrhu složitele na přijetí předmětu plnění do úschovy. Uvedené bude aplikováno shodně i v nadepsaném modelovém případě (bezdůvodného odmítnutí vydání kvitance věřitelem) – vzhledem k tomu, že se jedná o případ zařaditelný jako důvod, kdy věřitel bezdůvodně odmítá přijmout plnění dlužníka (aniž by se logicky jednalo o situaci, kdy je věřitel dlužníku neznámý), **postačí, pokud věřitel o vydání požádá. Souhlasu dlužníka (složitele) s vydáním úschovy není v tomto případě zapotřebí.**[25] Souhlasu složitele by bylo třeba pouze tehdy, pokud by byl předmět plnění složen do úschovy pro neznámého věřitele a o vydání úschovy by požádal někdo, kdo nebyl jako příjemce v návrhu určen a ohledně jehož osoby by se musel složitel vyjádřit.

Jak bylo uvedeno, o vydání předmětu úschovy rozhoduje soud usnesením, proti němuž je přípustné odvolání. Toto usnesení je nutno doručit všem účastníkům řízení, tj. v nastíněném případě jak věřiteli/příjemci, tak dlužníkovi/složiteli (srov. § 295 ZŘS). Usnesení o vydání předmětu úschovy se bude **doručovat složiteli rovněž v případě, že se jeho souhlas s vydáním předmětu úschovy nevyžaduje** (srov. shora), jelikož zákon (ZŘS) nestanoví, že by tímto okamžikem složitel přestal být účastníkem řízení o úschově. **Doručení usnesení o vydání úschovy složiteli je významné i z toho hlediska, aby byl složitel informován, že předmět úschovy byl věřiteli vydán,** a dále aby byl aktivně legitimován k podání odvolání v případě, že by soud předmět úschovy vydal neoprávněné osobě nebo sice oprávněnému účastníku, ale ve větším rozsahu, než na který měl účastník nárok.[26] Tato skutečnost, vztažena na nastíněný modelový případ (náhradní plnění z důvodu odmítnutí vystavit dlužníkovi kvitanci), poté znamená, že nadále odpadá povinnost věřitele poskytnout na žádost kvitanci dlužníkovi ve smyslu ust. § 1949 odst. 1 obč. zák., kterou původně odmítl vydat, jelikož jak meritorní rozhodnutí o přijetí úschovy, tak meritorní rozhodnutí o vydání předmětu úschovy věřiteli (jehož jako příjemce plnění označil dlužník v návrhu na přijetí předmětu úschovy) se v každém případě doručují i dlužníkovi/složiteli, **přičemž tato rozhodnutí budou pro dlužníka dostatečným „dokladem“ toho, že došlo k řádnému (byť náhradnímu) splnění jeho dluhu vůči věřiteli, tedy k zániku jeho příslušného závazku.**

Závěr

Jak je patrné, zákonná úprava soluční úschovy přináší komplexní řešení situace, kdy dlužník nemůže beze své viny plnit věřiteli svůj splatný dluh. Mimo zákonem výslovně vyjmenované důvody, pro které je dlužník oprávněn přistoupit k náhradnímu plnění do soudní úschovy, jsme se pokusili analyzovat též zvláštní, zákonem přímo nejmenovaný důvod náhradního plnění, totiž situaci, kdy věřitel bezdůvodně odmítá dlužníkovi, který je připraven svůj dluh plnit, vydat kvitanci, o kterou ho dlužník požádal. V mnoha ohledech bude tento způsob (náhradního) splnění dlužníkova závazku složením do soudní úschovy shodný se zákonem výslovně stanovenými důvody. Specifickým znakem však v konečném důsledku bude „nahrazení“ kvitance – jakožto potvrzení o zániku závazku, jinak povinně vystavované dlužníkovi na jeho žádost – pravomocným usnesením o vydání úschovy věřiteli, kterého dlužník v návrhu označí.

Nutno též dodat, že ačkoliv není právní úprava soudní úschovy (ať už z hlediska procesního či hmotněprávního) rozsáhlá, může v praxi působit problémy při její aplikaci. Je nutno pamatovat zejména na skutečnost, že musí vždy dojít k naplnění hmotněprávních podmínek pro složení předmětu plnění do soudní úschovy, upravených ust. § 1953 odst. 1 obč. zák., aby takové složení mělo soluční účinky.

Luděk Tichý,
Paralegal

Mgr. Jiří Černý,
doktorand, Právnická fakulta Univerzity Karlovy; člen poradního orgánu veřejné ochránkyně práv

[Sedláček, Vaca & spol., advokátní kancelář, s.r.o.](#)

Dlouhá 705/16,
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 779 970
e-mail: info@ak-sv.cz

[1] Zde se jedná pouze o právo dlužníka, nikoliv o jeho povinnost, když plněním do soudní úschovy je jen jednou z možností, jak může dlužník v těchto případech splnit svůj závazek. K tomu srov. např. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 979, marg. č. 5.

[2] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 10. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2670/98.

[3] Blíže k vymezení kvitance srov. např. Matzner, J.: Kvitance – návrat ke starému termínu přinesl nové problémy. 13.04.2015. K dispozici >>> [zde](#).

[4] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 09. 2005, sp. zn. 33 Odo 890/2005. Shodně např. Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník: komentář. Svazek V, (§ 1721 až 2520). Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014, komentář k ust. § 1949, marg. č. 2. ISBN 978-80-7478-638-9.

[5] Srov. např. Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník: komentář. Svazek V, (§ 1721 až 2520). Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014, komentář k ust. § 1949, marg. č. 7. ISBN 978-80-7478-638-9.

[6] Předmětem úschovy mohou být pouze předměty, u nichž je reálně možné jejich uschování soudem – vyloučeny jsou tedy zejména věci podléhající rychlé zkáze. Možným vodítkem je zejména ust. § 113 a násl. vyhlášky č. [37/1992](#) Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů.

[7] Srov. SVOBODA, Karel. Nesporná řízení I. Praha: C. H. Beck, 2015. Právní instituty, s. 193. ISBN 978-80-7400-563-3.

[8] Srov. např. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 979, marg. č. 2.

- [9] Zákon o zvláštních řízeních (ZŘS) soudních zakotvuje v ust. § 298 odst. 1 věta první ještě další zvláštní quasi-důvod pro složení předmětu plnění do úschovy soudu, totiž z důvodu, že s vydáním plnění věřiteli nesouhlasí osoba, jejíž souhlasu je třeba.
- [10] Srov. Hulmák, M. a kol.: Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, str. 980 - 981, marg. č. 15.
- [11] Srov. Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník: komentář. Svazek V, (§ 1721 až 2520). Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014, komentář k ust. § 1953, marg. č. 2. ISBN 978-80-7478-638-9. Shodně též např. LAVICKÝ, Petr. Civilní proces. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Praktický komentář, komentář k ust. § 291, marg. č. 4, ISBN 978-80-7478-869-7, z něhož se podává: „*Bez důvodné odmítnutí přijetí plnění pak odpovídá situaci v obecné rovině vymezované v § 1975 obč. zák., dle něho je věřitel v prodlení, nepřijal-li řádně nabídnuté plnění nebo neposkytl-li dlužníku součinnost potřebnou ke splnění dluhu. Za prodlení věřitele by bylo možno pokládat i případ předvídaný v § 1949 obč. zák., dávající dlužníku možnost odepřít plnění, nevydá-li mu věřitel zároveň kvitanci (obdobně i Vážný R I 24/38).*“
- [12] Shodně právní řád upravuje i tzv. úschovy povinné, které vymezuje ust. § 3 odst. 2 písm. c) ZŘS, na které navazují např. ust. § 390 zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních korporacích, či § 47 zákona č. [125/2008](#) Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev. V podrobnostech např. Svoboda, K.: Řízení o povinných úschovách z pohledu procesualisty. Obchodněprávní revue. Roč. 2015, č. 1, s. 19 a násl.
- [13] Z hlediska věčné příslušnosti rozhoduje o dobrovolné úschově v prvním stupni okresní soud (§ 3 odst. 1 ZŘS). Místně příslušným soudem je pak okresní soud, v jehož obvodu je místo plnění – tím je místo, které je jako místo plnění uvedeno dle skutkových tvrzení navrhovatele (tj. jedná se o výlučnou místní příslušnost), ledaže nejpozději do začátku jednání prvního jednání ve věci samé vyplyne jiný údaj. Obecné ustanovení o místní příslušnosti dle § 4 ZŘS se v řízení o úschovách neuplatní.
- [14] Srov. SVOBODA, Karel. Nesporná řízení I. Praha: C. H. Beck, 2015. Právní instituty, s. 209. ISBN 978-80-7400-563-3.
- [15] Srov. LAVICKÝ, Petr. Civilní proces. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Praktický komentář, komentář k ust. § 292, marg. č. 2, ISBN 978-80-7478-869-7. Shodně též např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 379/2005.
- [16] Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25.09.2012, sp. zn. 20 Cdo 2506/2012.
- [17] Srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 6. 2002, sp. zn. 29 Odo 639/2001 [R 50/2003 Civ.]. Shodně též např. LAVICKÝ, Petr. Civilní proces. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Praktický komentář, komentář k ust. § 290, marg. č. 6, ISBN 978-80-7478-869-7.
- [18] Srov. též např. SVOBODA, Karel. Nesporná řízení I. Praha: C. H. Beck, 2015. Právní instituty, s. 208. ISBN 978-80-7400-563-3.
- [19] Srov. SVOBODA, Karel. Nesporná řízení I. Praha: C. H. Beck, 2015. Právní instituty, s. 201. ISBN 978-80-7400-563-3.
- [20] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 04. 04. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2159/2007.
- [21] Srov. Švestka, J. a kol.: Občanský zákoník: komentář. Svazek V, (§ 1721 až 2520). Praha: Wolters Kluwer ČR, 2014, komentář k ust. § 1953, marg. č. 6. ISBN 978-80-7478-638-9.
- [22] Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 09. 2007, sp. zn. 22 Cdo 2915/2006 nebo rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 21 Cdo 395/2009; 21 Cdo 3497/2009.
- [23] Srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 21 Cdo 379/2005. Shodně též LAVICKÝ, Petr. Civilní proces. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Praktický komentář, komentář k ust. § 290, marg. č. 5, ISBN 978-80-7478-869-7.
- [24] Ve zbylých případech doporučujeme zejména SVOBODA, Karel. Nesporná řízení I. Praha: C. H. Beck, 2015. Právní instituty, s. 213 a násl. ISBN 978-80-7400-563-3

- [25] Srov. Svoboda, K., Tlášková, Š., Vlácil, D., Levý, J., Hromada, M. a kol.: Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 574 – 575, marg. č. 2 a 4.
- [26] Srov. Svoboda, K., Tlášková, Š., Vlácil, D., Levý, J., Hromada, M. a kol.: Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 577, marg. č. 16.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Kdy kupní smlouva na nemovitost neobstojí před katastrem: pozor nejen na kupní cenu](#)
- [Elektronické hlasování v SVJ: Brzdí zákonodárce digitalizaci záměrně?](#)
- [Právní aspekty terapie psychedeliky](#)
- [Význam sportovních pravidel při posuzování odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy](#)
- [Okamžité zrušení pracovního poměru učiněné z „opatrnosti“ zaměstnavatele ve světle judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Výroční zpráva ÚOOÚ za rok 2025: nové regulatorní priority v oblasti ochrany osobních údajů](#)
- [Vadné nařízení vlády č. 493/2025 Sb. a dopady fixace limitů drobných oprav na pronajímatele](#)
- [Nařízení PPWR: cesta do pekla dlážděná dobrými úmysly](#)
- [AML - od zákona č. 253/2008 Sb. k AMLR: co konkrétně musí česká povinná osoba změnit do roku 2027](#)
- [Podmíněné propuštění ve světle zásady ústnosti a přímosti](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)